

Egy könyvsorozat megírásában az az egyik rizikó, hogy a sikerhez biztosítani kell a kiegyensúlyozott színvonalat. Donato Carrisi Marcus című sorozata jó úton halad, ugyanis A sötétség vadászával sikerült felülmúlnia az első részt. A lelkek ítélőszékében ismerhettük meg Marcust, a kiugrott papot, aki tagja a Pentienzieri-nek. Ez egy titkos nyomozócsoport, amelynek hozzáférése van a Vatikán tulajdonában lévő nyilvántartásához, amely a világ legördögibb gonosztevőinek aktáiból áll.

A történet két szálon folyik: holtan találják egy apácát a Vatikánban, miközben római párok esnek áldozatul egy elvetemült gyilkosnak. Donato Carrisi az első részben összeismertette Marcust és Sandra Vegát, a törvényszéki fotóst, akik ezúttal is egymásba futnak. Nem lesz könnyű dolguk a tettes kézre kerítésével, mert gondosan ügyel arra, hogy egyetlen nyomot se hagyjon maga után. S ahogy haladnak előre a nyomozásba, egyre jobban körvonalazódik, hogy valami sokkal nagyobb, mélyebb és sötétebb dolog része ez a sorozatgyilkosság.

Az író remek érzékkel ábrázolja az olasz fővárost: képes a markáns jegyeket kiemelni, és nem bocsátkozik hosszas és felesleges leírásokba. Emellett a történetet hátulról megtámogató történelmi tények terén is lényegre törő, és amit közöl, azt is élvezhető stílusban és szinte észrevehetetlenül teszi.

Az első részhez képesti kevesebb cselekményszál miatt érezhetjük azt, hogy a történet lassabban halad, ám ez szükséges ahhoz, hogy a karaktereket jobban megismerhessük, valamint többet megtudhassunk a titkos szervezetről.

Nem csalódhattunk tehát Carrisiben: A sötétség vadásza egy több rétegű, komplex és

igényesen megírt mű, amely krimi és thriller műfajai közt sikerrel egyensúlyoz, és amely az általános műfaji kereteken túlmenően filozófiai és pszichológiai szintű gondolkodásra készítet. Nagy reményeket fűzhetünk a Marcus befejező kötetéhez.